

GINTARO KAMBARYS

Uždraustas įeiti kambarys –
tėvo vardas Gintaras.

Suvenyrų parduotuvės senamiestyje,
prigrūstos šachmatų, karolių, koljė –
defragmentuotas to vienintelio, paslaptینگai
dingusiojo interjeras.

Jį jau tuoj tuoj atras – tikina aptikę slaptavietę,
vis praneša per žinias, kad beveik ir surado.

Antikvarinių pypkių kolekcija, gintariniai
kiaušiniai, didžiulio paveiklo rėmai;
gintaru inkrustuotas „Mein Kampf“ viršelis,
senoviniai laikrodžiai, dramblių figūrėlės, rožančiai;
fosilijos, plunksnos, pro lupą matomos
vabalų kojos, įstingusios magiškai
geltoname minerale.

Vaikštau po krautuvėles kaip po gintaro kambarius,
ir nė viename jų nerandu savo tėvo.

Tarsi laikais, kai kartu keliaudavom iš antikvariato
į antikvariatą, tyrinėdami revolverių rankenas,
čiupinėdami senų klavesinų dangčius –
du šlifuojuose gabaluose įklimpę inkluzai.
Įsielektrinusi nuo geltonų, raudonų, žalių gintarų
vėrinų bloškiausosi į menamą tėvo kambarį,
skendintį pypkės dūmuose ir stalinių lempų šviesoje –

niekas neuždraudė man čia įeiti, bet kodėl
sakais sulipusios mano rankos, ledynmečio
šalčiu dvelkia jo apšerkšniję baldai.

Lyg tekėčiau pušų kamienais, o paskui
tapčiau už vergą brangesnė, kol galop
pražūčiau aklinoje vandens tamsoje.

BERLYNO ZOOLOGIJOS SODAS

Žinau, ką pasakytų veganai,
jeigu įsikelčiau nuotraukų.

„Jos vardas Agata“ – fotografuojasi jie
su višta ant pečių.

Ir vis dėlto mano eilėraštis –
apie nelaimingą meilę.

Apie kurią dainuoja Barbra Streisand –
pasiimk mane į zoologijos sodą.

Ten, kur vaikai iš dailės mokyklos piešia
diureriškus raganosio kiautus.

Žirafos bando vaikuotis savo minareto prieangyje –
visi spokso, naujagimių vežimėlius stumia auklės.

Moksleiviai šėlsta žaidimų aikštelėje,
pralenkdami net žvitrrias beždžioniūkštes.

Atviruką su drambliu randu suvenyrų kioske,
įsikabinęs laikosi mamos straublio.

Čia tiek gyvybės rūšių, ir tik grioviai
bei stiklas mus nuo jų skiria.

Jeigu kliūtys išnyktų, visa virstų Armagedonu –
pirmieji pultų neurotiški liūtai.

Sukantys ratus savo aptvare, tarsi aš
vaikščiočiau po kambarį, rašydama disertaciją.

Aš jus myliu, rašau, ir niekas manęs nesulaiko
šiam vokiškai aidinčiame mieste, žvėryne.

Nuo nelegalaus jausmo, nuo varų *tanatos*,
nuo banaliausio džiaugsmo gyventi.

Ilgai žiūri į žuvis akvariume žmogus žilagalvis,
veikiausiai tik to čia ir atėjo.

Vandenyno gurkšnis pigmaliono saujoj –
toks ir mūsų *id*, lyginant su meile.

Kuri yra bangos, didelės, galingos,
paverčiančios putą vargšę Undinėlę.

POSĖDIS SEIME

meno kūriniai ant sienų
jų neišgelbės

jie neturi jiems jokio, net
pačio menkiausio poveikio

mokykloje jiems kiti nupiešdavo piešinius,
rašinio frazes jie iškalė

lyg nuo podiumo ką tik nulipusios
grakščios kopelijos, prisukamos
ant aukštakulnio – Seimo
rožės, puošni kultūra

pele pele, pas ką žiedas žydi,
slapstomas prakaituotose letenose;
kostiuminiai batai spaudžia vieni kitus

šitie skirsto pinigus mano laikraščiams ir žurnalams,
kurių pavadinimų neprisimena

kažkodėl šitame spektaklyje dalyvaujame
ir mes, vargo pelės

vietoj riaušių, kurių niekada nesukelsime
(patys nupiešdavom jiems tuos piešinius),
telydi lietus ir griaustinis

tylinčių akmenų soduose
kraujuojančiomis mineralų gyslomis
tviska paparčių žiedai

KAIP PRIŠAUKTI LIETŲ

Pakelėse lubinai mėlynuoja
ir kraujažolės baltos –
rusiškas porcelianas.
Žalmargės braido
po tą servizą –
pienas į kavą.

Traukiniai – geriausia terapija.
Žiūri į pievą už lango
kaip į geriausią tapybą.

Rajono bibliotekoje nuo stendo
į mane žvelgia blizgus žurnalas,
kurio pavadinimas skamba taip,
kaip ir jūsų vardas.

Tokia lietinga vasara.
Tyčia prišaukiau lietu –
iš to žurnalo lanksčiau origami,
skaičiau Roudinesco knygas.
Žinios parodė užtvindytą derlių.

Per tautosakos paskaitas mokė –
reikia sugauti šikšnosparnį,
nunešus į skruzdėlyną užkasti,
susivynioti sau galvą su koku skuduru,
kad negirdėtum cypimo.

Kitą dieną atėjus iškasti –
rasi tiktai kaulelius.
Bus toksai kobiniukas – su juo
ką norėsi, tą paviliosi.

Mojuodama šikšnosparnio kauleliu
tariu jūsų vardą ir tai apsėda.
Sapne įsikūnija į nedidelį
debesėlį, kurio negaliu išmesti –
jis skrieja aplink mano galvą,
jam išdygsta velnio ragai.

*Debesėli juodbruvėli,
ant mūsų! Ant mūsų!
Duosiu tau abrūsq, abrūsq!*

Uždavinėjote man kvailus klausimus
tipinėmis formuluotėmis,
pvz., „apie ką šitas pyktis“.

Apie išlikimą, dirvoj
pūvant daržovėms.